

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri
Theologi, Jnstitvtiones Morales**

In Qvibvs Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

6. De pœnis, que Beneficariis, qui à suis Ecclesiis absunt ipso Iure
irrogantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

C A P . VI

De penit. que beneficiariis, qui à suis Ecclesiis absunt, ipso iure irrogantur.

Primo queritur, Quam penam episcopis, & aliis superioribus, qui à suis Ecclesiis absunt, & legitima causa absunt, irrogavit Concilium Tridentinum? videtur Sessio. 6. cap. 1. deformat. Synodus ita decrevit: Si quis à Patriarchali, Metropolitana, seu Cathedrali Ecclesia sibi quocunque titulo, causa, nomine, seu iure commissa, quocunque ille dignitate, gradu, & praeminentia prouideat, legi immo impedimento, seu iustitia, & rationalibus causis cessantibus, sex mensibus continuo, extra suam diocesim morando absuerit, quae pars fructuum eius anni, fabrica Ecclesia, vel pauperibus loco superiori Ecclesiasticum applicandorum, penam ipsius iure incurrit. Quod si per alios sex mensibus in huic modi absentia perseverauerit, aliam quartam partem fructuum similiter applicanda, eo ipso amittat. Crescente vero contumacia, seniori facrorum Canonum confusa subiecitur.

Eadem Synodus Sessio. 23. cap. 1. de reformat. statuit, ut Patriarchae, Primate, Metropolitanani, & quicunq; aliis Cathedralibus Ecclesiis quibuscumque, quocunque nomine, & titulo praediti, etiam Romanae Ecclesiae Cardinales sint, personaliter in sua Ecclesia vel diocesis resident. Et infra: Si quis autem contra hunc Decreti dispositionem absuerit: statutis sacrosanctis Synodus, prater alias penas aduersas non residentes sub Paulo III. impositas, & innovatas: & mortalis peccati reatum, quem incurrit: eum pro rata temporis absentia, fructus suis non facere, nec iusta conscientia, alia etiam declaratione non secura, illos sibi detinere posse, sed teneri hoc ipso cessante, per superiorum Ecclesiasticum illos fabrica Ecclesia, aut pauperibus loci erogare: prohibita quacunque conuentione, vel compositione, qua pro fructibus male perceptis appellatur: ex qua etiam predicti fructus in eorum, aut pro parte ei remitterentur: non obstantibus quibuscumque priuilegiis, cuiuscumque Collegio, aut fabrica concessis. Hec ibi.

Secundo queritur, Quam penam constitutae Synodus Tridentina Parochi, & aliis curam animarum habentibus, qui sine legitima facultate extra suam Ecclesiam absunt? Respondeo, in eadem Sessione 23. & cap. 1. sic esse sanctum: Eadem omnino, etiam quoad culpam, & amissionem fructuum, & penae de Curia inferioribus, & alii quibuscumque, qui beneficium aliquod Ecclesiasticum, curam animarum habens, obtinat, sacrosancta Synodus declarat, & docet. Et postea subiungit: Quod si per editum curiarum, etiam non personaliter, contumaces fuerint: liberum esse vult ordinarius, per confusas Ecclesiasticas, & sequestrationem, & subtractionem fructuum, aliaque iuriis remedias etiam usque ad priuationem, compellere: nec executionem hanc, quolibet priuilegio, licentia, familiaritate, exemptione, etiam ratione cuiuscumque beneficii, passione, statuta, etiam iuramento, vel quacunque auctoritate confirmato, confuetudine etiam immemorabili, qua potius corruptela censenda est, sine appellatione, aut inhibitione, etiam in Romana curia, vel iure Eugeniane confititionis suspendi posse. Hæc ibi.

Tertio queritur, quæ pena in eadem Synodo Tridentina decreta sit in eos, qui dignitates, vel Canonicatus, vel portiones habentes, absunt à suis Ecclesiis, sine legitima facultate? Respondeo, 24. Sessione, c. 12. sic esse sanctum: Præterea obiumentibus in eisdem Cathedralibus, aut Collegiis, dignitates, Canonicatus, Præbendas, aut Portiones, non licet iure euangelicis statuti, aut confuetudinis, ultra tres mensibus, ab eisdem Ecclesiis quolibet anno absente: salus nihilominus carum Ecclesiasticum infractionibus, que longius seruari tempus requiriunt: alioquin primo anno priuatur unusquisque dimidia parte fructuum, quos ratione etiam prabende, ac residentie fecit suos, quod si iterum eadem fuerit usus negligenter, priuatur omnibus fructibus, quos eodem anno lucratius fuerit, crescere vero contumacia, contra eos, iuxta facrorum Canonum Constitutiones, procedatur. Ita Synodus eo loco. Dubitabis, An Canoni-

ci alicuius Ecclesie, qui priuilegio a Romano Pontifice ante Concilium Tridentinum imperato poterant ad quatuor menses abesse, eodem vii priuilegiis post Concilium Tridentinum possint? Respondeo, posse, quia Concilium Tridentinum solum ait: Non licet iure euangelicis statuti, aut confuetudinis, ultra tres mensibus abesse. Ergo non abrogat priuilegium Pontificis. Quid dices, si Canonicus vi, & ratione fundationis tres menses abesse queant? Respondeo, rem esse dubiam, quia Concilium solum abrogat statuta, & consuetudines, quibus ultra tres menses possunt Canonicus abesse: ergo non tollit facultatem ratione fundationis Ecclesie concessam: p[ro]ximam tamen si Ecclesia fuerit a laicis extructa, & dotata: alioqui enim laici a fundandis, & dotandis Ecclesie auferrentur. Nihilominus tamen probabilius videtur, hanc etiam facultatem esse à Concilio sublatam, maxime si Ecclesiam Clericus fundauerit, vel dota erit; nam eti[am] Patronus ius nominandi, ex fundatione, vel dotatione comparauerit: cui iuri Rom. Pontifex derogare non conficitur: nihil tamen exigere potest, quod damno Ecclesiam afficiat, at absentia Canonicorum, vel aliorum dignitatis, vel portiones habentium, solet esse noxia Cathedralibus, vel Collegiis Ecclesiis, nam priuatur Ecclesia iurorum ministrorum opera, & consilio.

Quarto queritur, An iure communis antiquo ante Concilium Tridentinum Parochus, vel alius Beneficiarius curam animatum habens, si a sua Ecclesia sine legitima facultate abesse, beneficio efficit priuatus, an vero iudicis sententia priuandus? Item, An Canonicus, vel alius dignitatem, vel portionem habens in Ecclesia Cathedrali, vel collegiis, si absit, prius i judiciali ordine citari debeat nam haec nosse oportet: cum Synodus Tridentina innovet etiam penas iure communis constitutas in eos, qui sine facultate legitima à suis Ecclesiis absunt. Respondeo, in iure communis antiquo dubiam esse questionem: nam in capitulo. Extirpanda, §. Qui vero, de prabend. postquam dictum est, eum qui habet Ecclesiam Parochiale, non per Vicarium, sed per seipsum deseruere debere: Et qui dignitatem, vel præbendam obtinet, cui sit Ecclesia Parochialis annexa, posse in ipsa Parochiali per Vicarium inseruire, subiungitur: Alioquin illa se sit auctoritate huius decreti priuatum: libere alii conferenda, qui velit, & possit, quod dictum est adimplere. Quo ex decreto colligitur, Parochum absenter, ipso iure esse Ecclesia priuatum. At vero capitulo. de Clericis non residenti, de Beneficiario absenti, dicitur: Si curatus, & monitus non rediret, & ultra sex menses absuerit, debet beneficio spoliari. Et capitulo. Clericorum, sicut eti[am] tituli dicitur: Si moniti non redirent, licet eos suis beneficiis spoliare: nisi excusationem rationabilem offendierint. Eodem titulo. capitulo. Inter quartum: Si congruo tempore expediti non redierint, possint priuari, dummodo non sint iusto impedimento detent. Et idem patet eod. tit. c. Ex p[ro]p[ri]o. 1. Ex quibus decretis aperte constat beneficiarios, si à suis Ecclesiis absint, non esse suis beneficiis ipso iure priuatos, sed priuandos.

Quidam hæc iura conciliant in hunc modum, in capitulo. Extirpanda, clausulam ultimam qua dicitur (effici priuatum) aiunt, non refutari ad omnia præcedentia, sed tantum ad ea, quæ proxime præcesserint: videlicet, ad eum, qui cum dignitate, vel Canonicatu habet Parochiale Ecclesiam coniunctam, & in ea Vicarium non confituit. Quorum sententiam merito refutauit Abbas. Glossa censet, omnia illa iura in titulo de Clericis, non residenti, esse correcta per decreta, quod in capitulo. Extirpanda, continetur, ex Concilio Lateranensi desumptum. Sed Glossam, eam hac in parte optime refelli id Abbas, ut colligitur ex capitulo. Cum expediat, de elect. m. legum, & iurium correctiones facile admittenda non sunt, nisi cum eas recipere certa ratione compellimus.

Quare probabilius est, quod idem ipse auctor sensit, quem alii quoque fecuti sunt: non esse ipso iure priuatum, sed priuandum in hunc modum: Cum manifestum notoriūque fuerit, Parochū, vel alium beneficiarium curam

animata

animatum habentem, absque legitima causa, & facultate à sua Ecclesia abesse, tunc nulla est citatione, ac monitione opus, sed ob evidentiam facti, beneficium eius potest ab ordinario alteri conferri tanquam vacans, & in hoc locum habet decretum cap. *Extirpanda*, lanicitum. Item, cum manifestum fuerit, Parochum suum beneficium pro derelicto habere, ordinarius haberet ius alteri conferendi, non solum ratione absentiae, sed etiam quia pro derelicto haberet: ut, si absens vxorem ducat, vel aliam Parochiam Ecclesiam accipiat, vel miles effectus in bello pugnet. *Glossa in cap. vlt. de Cleric. non resid.* Et quamvis in his causis beneficiarius non sit ipso facto priuatus beneficio: iure tamen priuatus censetur, quia propter facta evidentiam, potest ordinarius alteri beneficium dare, ac si cito us, & monitus fuisset. Quando vero dubitatur, aut non constat, legitimè Parochus absit, aut ambiguitate iustificatur impeditus sit, quo minus ad suam Ecclesiam redeat, tunc prius est admonendus, vt revertatur, quam sua Ecclesia priuatur: Et hoc modo intelliguntur iura citata ex iuris de Cleric. non resid.

Quinto queritur, An Parochus, sine legitima facultate absens prius citati debeat, quam sua Ecclesia priuatur? An si sit, si moneatur? In hac etiam parte videntur iuris in iuuenie aduersari. Nam in c. *Extit. de Cleric. non resid.* dicitur: *Qui se fraudulentemente absenterint, nec ad ipsos vallet citatio peruenire, trine citationis editum facias publicari: Et si nec sic curauerint obedire, & ultra sex mensis suas deferuerint Ecclesias, iuxta sanctiores Canonicas eis debent merito sponseri.* At in cap. *Clericos*, & cap. *Inter quartos*, solum dicitur: Beneficiarios absentes, si moniti, vel expectati non redierint, & iuste impediti non sint, suis Ecclesiis priuari debere. Respondere cum Abbatore, beneficiarium absensem, cum ignoratur, ubi gentium, vel locorum comminoretur, est: ceterum, iuxta id quod habetur in d. cap. *extit.*: At vero cum seitur, quoniam Beneficiarius à sua Ecclesia recesserit, tunc satis est, si moneatur, vt conseretur, legitime nec ne absit, & iuste nec ne sit impeditus: & sic intelliguntur cetera iura, quae motionem tantum requirunt, non citationem.

Sexto queritur, An Beneficiarius absque iusta causa ac facultate absens, & nec per se, nec per alium sua Ecclesia inseruiens, iure communii ante Concil. Tridentini, fructus quos absens perceperat, restituere deberet? Cettum est atque exploratum, quod & supra ex Concil. Trid. animaduertit, episcopos, Parochos & ceteros curam animarum habentes, si absint, fructus minime lucrati: Ii vero, qui dignitatem, vel Canonicatus, vel portiones in Ecclesiis Cathedralibus habent, officio ordinariorum priuari debent fructibus beneficiorum.

Sed in eo tora quicquid versatur, An iuxta antiquiores Canones, & iura, omnes in iuuenienti beneficiarii, si contra ius à suis Ecclesiis absenterint, fructus beneficiorum, dum absentes erant, amitterent, ac eos deberent restituere? Quidam id affirmarunt. Sic videtur Calderinus sensibile in cap. 1. de celeb. Missa, cuius sententiam secutus est Angelus in verb. (*Clericus*) 7. num. 4. Gabt. 4. distin. 15. q. 8 art. 2. conclus. 3. At illa verb. beneficium num. 88 ex Antonino par. 3. tit. 5. cap. 1. coenico ducti argumento, quod quidquid ob causam datur, ea non secuta, tuto quis apud se retinere non potest, vt colligatur videtur ex toto titulo, ff. de condit. causa data, & ex cap. vlt. de refer. in 6. sed beneficium proprii officium, laborem, & operam datur, cap. vlt. de re script. in 6. ergo si Beneficiarius absit, & suo munere, & officio non fungatur, fructus amittit. At Sylvestris in verbo (*Clericus*) 4. q. 23. Roselli, ed. verb. 23. & aliis, sentiunt, absenteum Beneficiarium fructus perceptos in absentia, minime ad restituendum cogiente iudicis sententiam. Quorum sententia videtur esse probabilis: nam iure communii nusquam legitimus hanc poenam ante iudicis sententiam soluendam, & poenam restringi debent, non laxari. Imo quidam addunt, quamvis concedamus iuxta id quod habetur in cap. *Extirpanda*, & *Qui vero de prab.* Parochos ob absentiam contra ius suis Ecclesiis esse priuatos, non continuo cogimur fa-

teri, eos fructus interim perceptos, ab illis esse restituendos: nam eti priuati sunt iure, proprietate, & domino beneficij, fructus ramen perceptos retainent tutam conscientiam, quoisque ordinariorum auctoritate beneficij sponlientur.

Mibi ramen hoc ultimum non placet: nam cum quis ipso iure priuatus est beneficio, fructus non facit suos, & postea inferius dicam, cap. 16. q. 2.

Magis probò id, quod Panormitanus in c. 1. de celeb. Missis, primam opinionem essa quidem tutiorem, sed nimis rigidam, nec eam sequitur Cardinalis: quia nullo iure probatur, ralem beneficiarum non esse iure ipso priuatum beneficio, nec ad dimittendum illud, nec ad restituendum fructus obligari, ante quam iudicis sententia condemnetur. Et quamvis Ecclesia suæ priuata non serviet: seruiri tamen Ecclesia vniuersali, vel diuini officii preces horarias recitando, vel aliter in ordine Clericorum inseruendo. Item, beneficium non datur simpliciter solum propter officium, sed etiam ut Clericus in partem Domini afflum prius, ex Domini patrum onus viuat, & non mendicet: quod indecorum eius statui & conditioni maxime est, cap. *Diacioni*. dist. 93. & cap. 2. de prab., & c. 2. de catero, & Cler. non resid. & c. 1. de Cleric. non resid. in texto, Couar. lib. 3. Varia. refolu. 13.

C A P. VII.

Quam beneficiarii presentiam Canones decretaque possunt, vt distributiones quas vocant, quotidianas sibi posse acquirere.

D E distributionibus quotidianis tractant Doctores licet, de prab. & c. de catero, de Cler. non resid. & c. 1. de Cleric. non resid. in texto, Couar. lib. 3. Varia. refolu. 13. Primo queritur, Quidnam Canones, & iusta intelligentia nomine distributionum quotidianarum? De hac questione Parisius consil. 33. num. 1. volum. 4. Oldrad. conf. 140. Boerius decif. 17. Respondeo, eas portiones intelligere, qua debetur quotidie Clericis beneficiariis, eo quod statim horis illi inter se officiis diuinis. Vnde, quia non solum sunt portiones, quae singulis dari quotidie consueverunt, sed quia in singulis dividuntur, qui statim horis diurnis, & nocturnis presentes diuinis officiis intrescant: ideo distributiones quotidiane vocantur, hoc est, portiones, quae pro certarum horarum varietate in singulis quotidie distribuuntur. Verbi gratia, qui interest sacrificio Missa, certam sibi fructuum portionem lucratur: qui matutinis, aut vespertinis officiis, qui debitis inter alios horis Ecclesia inseruit, certam aliam portionem acquirit: vt *Glossa c. 1 de Cler. non resid.*

Harum distributionum fit mentio in cap. licet. de prab. & c. 1. de non doceat, & c. 1. de elect. in sexto, & c. 1. de Cler. non resid. eodem libro, & plenus in Extravag. Cum nonnulla de prab. inter communes. Et teste eadem *Glossa*, huiusmodi distributiones quotidiane in quibusdam Ecclesiis dicuntur Manualia beneficia, vt vocari videntur in cap. Olim. de verbo. signif. in aliis locis appellantur virtualia, vt nominantur in cap. de catero. de Cleric. non resid. Præterea alieci confundunt in iis, que pertinent ad cibum, & porum, & in pane, in vivo, in oleo, aliqui in pecunia, alibi vero in certi instrumenti mensuris.

Secundo queritur, An Canones, & decreta, appellatio ne fructuum, qui ex beneficio petcipiuntur, distributiones quotidianas intelligant? Constat est omnium iuris